

България, безъ тая да получи горещо очакваната свобода. Радостта се обърнала въ горчива скръбъ, въ отчаяние, мнозина проклинали идването на руситѣ, подготвило ново диво отмъщение на турцитѣ, и голѣма часть отъ населението се приготвило да се изселва въ Русия, за да отбѣгне кървавата разплата. Нѣкои по-смѣли сливенци, повлияни отъ капитанъ Георги Мамарчевъ, вуйка на Раковски и прославенъ херой на руска служба, намислили да вдигнатъ възстание и да отхвърлятъ турското иго съ собствени усилия, мимо волята на Русия. Селимински се обявилъ енергично противъ такова рисковано предприятие. „Това би било свето и велико дѣло, мисли той, ако да не бѣ тогава невъзможно и най-зловредно, тъй като нито народътъ, нито самитѣ тѣ бѣха подготвени за него — безъ никакви сръдства, оръжие, храна и припаси, безъ споразумение за общо действие съ другитѣ градове на България, безъ ничия външна, съседска закрила, безъ способни водачи...“ Наддѣлѣло мнението не да се обявява възстание, не и да се остане въ Турско, като се иска милость отъ султана (както предлагали други), а да се прибѣгне до изселване, подъ руско покровителство и съдействие. Селимински билъ единъ отъ делегатитѣ, изпратени на 2 февруарий 1830 г. въ Анхиало при главнокомандуващия Дибичъ Забалкански, за да узнаятъ где е опредѣлено да стане заселването на сливенци и другитѣ бѣжанци отъ Тракия. Получени благоприятни увѣрения, всички се приготвили да се вдигнатъ на пжтъ за Русия презъ априлъ 1830 г. „Дълбоко трогнатъ и съ голѣма скръбъ народътъ бѣ принуденъ да напустне светилищата си, семейнитѣ, бащини и прадѣдни гробища... Тамъ при последно четене на заупокойка, бликнаха за последенъ пжтъ сълзитѣ му. О, колко силно е свързанъ човѣкъ съ родния си градъ!“ Едни отъ най-прочувственитѣ и вдѣхновени страници въ обстоянитѣ мемоари на Селимински сж посветени тъкмо на тази раздѣла съ отечеството, която причинява дълбоко нравствено страдание у патриота, безъ да убива волята му за нова, още по-упорита дейность за благо на народа.

Селимински се присъединилъ къмъ оная група преселени сливенци, която пожелала да иде въ Ромъния, а не въ Русия. И докато повечето отъ тѣхъ се настанили въ гр. Берязка („Новъ Сливенъ“) до Плоещъ, той отишелъ въ Галацъ, дето действувалъ въ полза на сънародницитѣ си, като тѣхенъ най-способенъ и преданъ представителъ. Приелъ английско поданство и отворилъ после гръцко училище за децата на тамошнитѣ търговци, той трѣбвало да води борба съ ония ромънски чифликчии-чокои, които искали да превър-